

I Sommer paa Skagen var du ogsaa misfornøjet med mig. Jeg var bleven for »fri«. Du er virkelig ikke let at gøre tilpas.«

»Du tager fejl, Jytte. Det er ikke det, jeg bebrejder dig, at du søger Selskab. Men naar du før sad og spillede det meste af Dagen bort, og nu næsten ikke rører Klaveret, saa har jeg vel Grund til at være lidt forbavset. En Bog aabner du jo heller ikke mere. Og disse Skuespillere og Kunstnere og Journalister, som du blandede dig saa meget imellem* paa Skagen, eller de Folk, som John nu fører dig sammen med — vil du sige mig, finder du virkelig, at det er passende Selskab for dig?«

Jytte trak paa Skuldren.

»Det er Folk, der ikke tager Livet højtideligere end det fortjener. Derfor synes jeg om dem!«

Der blev en Pavse.

Fru Bertha havde gjort et Tilløb til at svare men opgivet det som frugtesløst. Hver Gang hun i den senere Tid havde forsøgt at tale alvorligt til Jytte om hendes Forhold, var hun bleven forfærdet over hendes Ligegyldighed. Selv de alvorligste Paamindeiser om ikke at udsætte sit Rygte var hun bleven ganske uimodtagelig for. Ja det var næsten, som om hun følte en Tilfredsstillelse ved at vide sig miskendt af mange af Husets Venner. Hvad der under deres Besøg paa Storeholt var foregaaet mel-